

[Jørgen Junior.]

heden kun kan give noget indholdsløst, overfladisk makværk, lad mig sige det rent ud, det kan ikke være rimeligt, og derfor må jeg klart afvise SF's tanker.

Hilmar Baunsgaard (RV):

Statsministeren var så venlig at takke mig for en klar europæisk holdning. Ja, så kan jeg sige, at det er jeg da glad for, og siger: i lige måde. Men der er alligevel en ting, som gjorde mig en lille smule betænkelig ved, om statsministeren nu havde lyttet rigtigt til, hvad jeg sagde.

Statsministeren sagde nemlig samtidig, eller var det lige før, at der var modstandere, der beskæftigede sig med problemet om direkte valg og lignende ting. Og så er jeg nødt til for sandhedens skyld at sige, at min opfattelse er, at jeg var den, der beskæftigede mig mest med spørgsmålet om direkte valg. Det skal bare være sagt, for at der ikke skal sætte sig misforståelser.

I øvrigt var der — dér er jeg enig med statsministeren — ikke de store og afgørende forskelle i vores holdning, og det er jeg da selvfølgelig også glad for at kunne konstatere. Der er nok en enkelt mellem regeringen og det radikale venstre, som jeg skal vende tilbage til.

Så vil jeg gerne sige noget til markedsministeren. Han sagde, at han ikke troede meget på, at man kunne bruge de direkte valg som pression i sine bestræbelser for at bekæmpe de nationale støtteordninger. Nej, det tror jeg heller ikke længere på. Det har regeringen solgt. Men jeg vil gerne sige, at det, jeg sagde i dag, var noget andet. Jeg sagde, at nu skal spørgsmålene om de direkte valg ses i den sammenhæng, hvor de hører hjemme, nemlig i spørgsmålet om udvidede beføjelser. Dér havde og har jeg en forventning om, at regeringen vil fastholde det standpunkt, som ministeren gav udtryk for i en kronik i Politiken den 17. januar, at mulighederne for at gå videre i udbygningen vil være betinget af evnen og viljen til at afvikle de nationale støtteordninger. Jeg finder det væsentligt, at man ikke glemmer det.

Så vil jeg gerne sige til den konservative ordfører, hr. Stetter, som sagde, at hr. Tindemans ikke med ét ord i sin rapport næv-

ner en fælles Europahær, at det er en formelt rigtig betragtning, men det er nok en overfortolkning at sige, at hr. Tindemans slet ikke er kommet ind på det problem. Det har i hvert fald været interessant for mig at lægge mærke til, at da statsminister Tindemans forleden dag på et møde i Bruxelles skulle kommentere de reaktioner, der havde været på hans rapport, da tog han afstand fra den reaktion, der gik ud på, at han skulle have foreslået en opdeling i to slags medlemslande, men han tog ikke med ét ord afstand fra den udlægning, som har været mindst lige så almindelig, at han var gået ind for en Europahær. Det, at han ikke benyttede lejligheden til at sige: det har jeg ikke sagt, det mener jeg ikke, skal vi selvfølgelig tage som et udtryk for, at det mener han. Det er da et hæderligt standpunkt. Jeg er ikke enig i det, men det er da et hæderligt standpunkt. Derfor synes jeg ikke, at vi ligesom skal foregøgle, at det mener han ikke, for det mener han, og det ved vi at han mener.

Til hr. Brusvang vil jeg gerne sige, når han i sin tale siger, at der kan komme nogle områder, hvor EF-Parlamentet ligesom naturligt skal træffe beslutninger på alles vegne, så kan hr. Brusvang ikke klare det på den måde, som han gjorde, for folkeret er også formalia, og det danske folket har ingen mulighed for at lade EF-Parlamentet træffe bindende beslutninger, som dette parlament ikke bagefter kan omgøre. Det er jo folkeretten, og det er den, hvorpå vi er blevet medlem. Så længe vi ikke har afgivet større beføjelser, end vi har gjort, kan der ikke træffes for dette parlament bindende beslutninger. Dette parlament har den endelige afgørelse. Det er vi jo altså bare nødt til at fastholde, indtil vi eventuelt skulle være gået videre.

Så har jeg det område, hvor jeg ikke er enig med regeringen, så vidt jeg da forstod svaret i dag, nemlig dette, at det kunne være hensigtsmæssigt at gå ind i spørgsmålet om en fælles europæisk politik på våbenindustriens område. Jeg er uenig i den formodning, at Sverige skulle kunne blive inddraget i et sådant samarbejde. Jeg har tværtimod den modsatte formodning, at det vil komme til at betyde, at Sverige for evigt er ekskluderet i vores muligheder for våben-